

Macskavédők arcképcsarnoka

Jóni Ferencné Erzsike
és a pakurás macska esete

Kedves Olvasók! A macskavédők arcképcsarnoka című cikksorozatban szeretném Önökkel megismertetni azokat az állatvédőket, akik áldozatos és emberfeletti munkájukkal segítik a hontalan macskák sorsának jobbra fordulását. Nem mindennapi emberek ők, akik nem mindennapi energiával és odaadással viseltetnek az állatok iránt. Csendben végzik mindennapi teendőiket, amiért nem várnak se jutalmat, se köszönetet, én azonban úgy érzem, hogy megérdemlik, hogy itt, ezen keretek között egy kis nyilvánosságot kapjanak, ezáltal is elismerve és megköszönve mindazt, amit a cicákért tesznek.

Mai beszélgetőtársam **Jóni Ferencné Erzsike**.

Megismerkedésünk 13 évvel ezelőtt történt, amikor a pályámat kezdtem. Akkor még kezdő állatorvosként találkoztam Erzsikével. Már akkor – fiatal korom ellenére – bizalommal fordult hozzám minden kérdésével, és ez azóta sem változott. Rendületlenül járja az utcákat, és ha kóbor, vagy kivert állatot talál, azt vagy magához veszi, vagy jó helyre juttatja. Az elesett, beteg állatokat hozzám hozza meggyógyítani, feltáplálja őket, majd igyekszik jó gazdit keresni számukra.

- Kedves Erzsike! Tudom, hogy mindig is szerette az állatokat. Mikor fordult kifejezetten a macskák felé?

- *Állatszeretetemet a szüleimtől örököltem, akik szintén megbecsülték, gondozták, és óvták az állatokat. Mivel ezt láttam, így nőttek fel, számomra teljesen magától értetődő volt, hogy én is hasonlóképpen viseltessem irántuk. Akkor fordultam kifejezetten a macskák felé, amikor 16 évvel ezelőtt, 1990-ben a Hajógyári szigeten dolgoztam. A munkahelyemen sok kóbor cica volt. Megsajnáltuk őket, ezért minden kolléga gondozott közülük egyet-kettőt önszorgalomból. Sajnos a gyár bezárt, a munkahelyek megszűntek, a kollégák – közöttük én is – elvesztették az állásukat, a cicák (kb. 100 egyed) azonban ott maradtak étlen szomjan. Nem nézhettem tétlenül.*

- Nagyon sok hontalan cicát istápol. Mondana erről néhány szót?

- *Korábban a 3. kerületben laktam, majd átköltöztem a 2. kerületbe. Természetesen az átköltözéssel nem feledkeztem meg a régi cicákról sem, és ugyanúgy etetem őket, mint a 2. kerületben újonnan befogadottakat. Gyakorlatilag 20 helyen több mint 100 macskát etetek: kicsiket, nagyokat vegyesen. Napi 20-30 km-t utazom buszon, villamoson, illetve ahová a BKV nem visz el, oda gyalog megyek, gyakran úttalan utakon télen-nyáron, hóban-sárban. A legtávolabbi hely, ahová heti rendszerességgel kijárok, az Leányfalu, ahol kóbor cicák várnak. A téli időszakban heti kétszer is ki kell*

mennem, mert a víz hamar befagy a táljukban. Napi szinten 15 kg csirkefej, 4 liter víz, 2 liter tej fogy. Ez azt jelenti, hogy 20-25 kg is megvan a kis kerekcs kocsim, amit nap mint nap emelgetek a buszra való fel-, és leszállás során. Embert próbáló feladat. A nap végére bizony nagyon el tudok fáradni.

- Nagy szerepet vállal a befogadott cicák örökbeadásában. Mik az örökbefogadás kritériumai, kik lehetnek jó örökbefogadók, és milyen buktatói lehetnek a befogadásnak?

- *Az igazság az, amikor egy ártatlan, kivert, legyengült kis állatot találok, vagy hoznak hozzám, mindig felerősödnek bennem az „anyai érzések”. A gondos ápolás és gondozás hatására ezek a cicák pár hét alatt kigömbölyödnek és megerősödnek. Ilyenkor merem csak őket új gazdihoz juttatni. Sokszor azonban a saját csapdámba esem, mert ez alatt a pár hét alatt annyira hozzám nőnek, hogy bizony sokszor nem is tudok megválni tőlük. Minden leendő gazditól ezért azt kérem, hogy amennyiben bármi nemű gond adódik a cicával, illetve nem tudják/nem akarják megtartani őt, úgy inkább hozzák vissza hozzám, visszafogadom, mintsem az utcán végezze, ha már megmentettem. Leggyakrabban az élettársi kapcsolatban lévő, illetve az albérletben élő örökbefogadóknál szokott gond jelentkezni. Az előbbieket esetében, ha megromlik a kapcsolat, a két fél külön költözik, és bizony ennek a cica látja kárát, mert sajnos gyakran az utcára kerül. Az utóbbi esetben pedig a kabát alatt az albérletbe csempészett cica végzi így, ha a főbérlő éppen nem macskabarát, és észreveszi a kis „potyalakót”. A kezdetben aranyos kiscica a hónapok folyamán felnő, és az ivarérettség követően lehetnek apróbb gondok (kandúroknál a jelölgetés, a nőstényeknél pedig a 2-3 hetente történő tüzelés). Sokan ezt már nem viselik el, az ivartalanítás anyagi költségét pedig nem tudják/nem akarják állni, így megint csak a cica issza meg a levét a gazdi meggondolatlanságának. Ezért nagyon szépen kérek minden leendő örökbefogadót, hogy jól gondolja meg, mielőtt egy kis állatot magához vesz. Szerencsére vannak olyan jó, és lelkiismeretes örökbefogadók is, akik rendszeres időközönként felhívnak, és beszámolnak arról, hogy kis kedvencük mit fejlődött az eltelt időszakban. Ilyenkor mindig örül a szívem, és boldog vagyok, hogy munkám megérte a sok fáradságot, álmatlan éjszakát és nem dolgoztam hiába.*

- Ha valaki szeretné segíteni az Ön/Önök munkáját akár pénzadomány, akár macskaeledel formájában, milyen módon teheti meg?

- *Minden segítséget szívesen fogadok, hiszen a megmentésre váró és szoruló állatok száma igen nagy, és bizony néha alig győzöm egyedül. Szükségem lenne olyan elhivatott önkéntes segítőkre, akik vállalni tudnák, hogy meghatározott időnként megetetik a cicákat, és részben átvennének tőlem bizonyos területeket, ahol cicákat etetek. Nagy segítség lenne. Szívesen fogadnék ételadományokat (konzerveket, szárazeledelt), amiket teljes egészében a kivert cicák ételmezésére fordítanék. Gondolkoztam egy alapítvány létrehozásában is, de sajnos ennek ügyes-bajos dolgaihoz,*

elintézéséhez nem értek, pedig pénzadományokra (adó 1%) is nagy szükségünk lenne. Ha valaki ezügyben is tudna segíteni, nagyon hálás lennék. A telefonszámom, amin dél körül, vagy este 8 után elérhetnek: [\(06-1\) 325-73-82](tel:06-1-325-73-82).

- Mindig olyan fáradhatatlanul végzi a munkáját. Honnan veszi az energiát, és szokott-e néha pihenni?

- *Sajnos a pihenésre nem sok idő jut. Minden reggel 5-6 óra körül kelek, elkészítem az élelemcsomagot, majd útnak indulok. Igyekezniem kell, ha mindenhova el akarok jutni. Este 11-12 körül kerülök ágyba, a kettő között pedig nincs megállás. Természetesen a családi életemre is szorítok időt. A férjem sajnos meghalt, viszont van egy lányom, aki mindenben támogat, és egy gyönyörű 6 éves fiú unokám, akit imádok, tehát főállású nagymama is vagyok. Hetente egyszer-kétszer én megyek érte az óvodába, elhozom, és sokat játszom vele. Nagyon értelmes és okos kisfiú. Már most az állatok szeretetére tanítom. Nagyon szereti őket és sokat segít nekem a cicák etetésében is.*

- Végezetül van-e olyan kedvenc, esetleg tanulságos cicatörténete, amit szívesen megosztana az Olvasókkal?

- *Nagyon sok ilyen történetet tudok, de azt hiszem mégis azt a történetet mesélném el, amit Ön is ismer, kedves András, hiszen 13 évvel ezelőtt együtt éltük át. 1993 telén nagyon hideg volt, mindenki nagykabátban, sálban közlekedett. A hajógyári szigeten róttam szokásos körutamat, hiszen a kóbor és elesett cicáknak ilyenkor is enni kell adni. Mivel rendszeresen jártam és járok etetni, és mindannyian ismernek a kölyökmacsoktól a felnőtteken át, ezért jöttömre valamennyien előmerészkednek rejtekhelyeikről, és hangos dorombolással, vagy élénk nyávogással jelzik: „éhesek vagyunk!” Az egyik ilyen alkalommal éktelen sírásra lettem figyelmes. Egy, a felismerhetetlenségig fekete szutyokkal ragacsos fiatal, 3 éves körüli anyamacskára lettem figyelmes, aki egy gödör aljáról nézett fel kétségbeesve. A ragacs, amelyről később kiderült, hogy pakura (olajipari melléktermék) teljesen befedte szegény állatot, a szőrért pedig összeragasztotta. Szerencsétlen állat majd megfagyott a hidegben, hiszen szőre nedves és ragacsos volt. Lelketlen munkások kergették a cicát a gödörbe csupán heccből, ahol beleesett a pakurába, és kétségbeesetten próbált kimenekülni, mindhiába. Mindemellett szemmel láthatóan még vemhes is volt. A színét még csak meg sem tudtuk tippelni, mert mindene fekete volt a pakurától.*

Nagy nehezen kimenekítettük a gödörből szerencsétlen állatot, majd felvittük Önökhöz a rendelőbe. Hogy meg ne fájzon szegény, a lányomtól Párizsból kapott gyönyörű mellénybe bugyoláltam be. Amikor érezte, hogy szerető emberek veszik körül, kicsit megnyugodott. A rendelőben mindenki a segítségünkre volt. Nem lepődtek meg a cicán, hiszen gyakorta vittünk problémás eseteket, mint amilyen a jelenlegi is volt. Alapvető feladat a cica rendbetétele volt, ami bár könnyűnek tűnt, mégsem bizonyult egyszerű feladatnak. Mivel az első próbálkozás, hogy megfüröszsük nem volt sikeres (a cica foggal-körömmel tiltakozott ellene), úgy döntöttünk, hogy megkérjük,

bódítsa be szegény állatot. Miután ez megtörtént, már nem volt akadálya a fürösztésnek. A baj csak az volt, hogy használhattunk mi bármiféle sampont, a cica eredeti színe csak nem akart megjelenni, sőt mi is egyre feketébbek lettünk. Gondoltunk a szőr lenyírására is, de a fekete ragacs azt is megakadályozta. Hosszas utánajárás után egy vegyész mérnök hölgy segített, aki fehér vazelint javasolt. Ez aztán meg is tette a hatását, és láss csodát, a korábban szurtos, lucskos, a pakurától felismerhetetlen cicából egy nagyon helyes vörös-fehér-fekete, azaz tricolor cica lett. Szegény állat ezt a „macerát” nem is bírta volna ki altatás nélkül. Mi is megizzadtunk, mire mindezzel végeztünk. A rendelési idő már régen lejárt ennek ellenére nagyon rendesek, és türelmesek voltak velünk, és megengedték, hogy addig maradjunk, ameddig nem végzünk. A beavatkozásnak ugyan „áldozatul esett” egy hajszáritó, de ez eltörpült amellet, hogy egy állat életét megmenthettük. Még jó időbe telt, mire szerencsétlen állat ismét bizalmába fogadta az embereket, akik anno olyan kegyetlenül bántak vele, de a sok foglalkozás, és szerető gondoskodás megtette a hatását.

- Köszönöm szépen a beszélgetést, és kívánok Önnek nagyon sok erőt, és kitartást a munkájához!

Dr. Sütő András
Kisállatgyógyász szakállatorvos